

Hemelvaart

- * intochtlied ps. 47:1, 2 en 3
- * stil gebed
- votum en groet

Onze hulp is in de naam des Heren die de hemelen en de aarde gemaakt heeft, die trouw is en trouw blijft en niet laat varen het werk van Zijn handen.

Genade zij u en vrede van God onze Vader en van onze Here Jezus Christus, in de gemeenschap van en met de Heilige Geest.

- * lied 231: 1, 2 en 3
- * gebed om de Heilige Geest
- * bijbellezingen: O.T. Psalm 47
N.T. Luc. 24:50-53
- * lied 328: 1-3
- * preek n.a.v. Luc. 24:52
- * lied 234: 1 en 2
- * geloofsbelijdenis van Nicea/Constantinopel
- * lied 399: 1, 3 en 5
- * gebed/voorbede
- * slotlied 477: 1 en 2
- * zegenbede

collecte

***De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap met de Heilige Geest
Is met u allen.***

'...en een wolk onttrok Hem aan hun ogen' verhaalt Lucas aanvullend in Handelingen 1:9 ten aanzien van Jezus' Hemelvaart. Vanuit ons gevoelsleven zou je, nu daar een volk schoof tussen de discipelen en Jezus, verwachten dat er zich van hen juist op zo'n ogenblik een intens verdrietig gevoel van gemis moet hebben meester gemaakt.

Is dat niet het effect van wolken die voor de zon schuiven? Het kan best zijn dat je, vanuit welke oorzaak dan ook, hier in de kerk zit met dat gevoel: er zijn wolken geschoven tussen jou en Jezus – Hij is aan jouw oog onttrokken... 'Here waar bent u!' En als je om je heen kijkt, naar deze wereld, wat kun je dan soms het gevoel krijgen dat Hij ver weg is – onttrokken aan jouw geestelijke waarnemingsvermogen. Het heeft zo mooi geklonken op die heuvel: Het Is Volbracht! Als je evenwel om je heen ziet, zie je zoveel donkerheid: honger, verkeren de liefde, rouwstoeten..., je eigen leven.

Ze starden omhoog vertelt Lucas in datzelfde Handelingen 1. Wat verdwaasd? Verslagen? Wezenloos? Wie gedacht zou hebben dat daarop de Olijfberg een droevig stel achterbleef, die vergist zich bijzonder gelet op de woorden van onze tekst! Ze mogen dan zó lang naar de hemel hebben gestaard dat het blijkens Handelingen 1:11 nodig was dat twee engelen hen aanspraken: '*Galileese mannen, wat staat er daarin ziet op naar de hemel...*', maar het staren had een geladenheid die je met een bekende uitdrukking kunnen typeren - al moet je die typering wel even in een geestelijke context overzetten: *starende ogen zijn verliefd*. In hun hart was, ondanks de wolk tussen Jezus en hen nu, geen droefheid, maar een opmerkelijke vreugde: '*... en ze keerden terug naar Jeruzalem met grote blijdschap*'. Valt het ons op: niet gewoon blijdschap, nee, *grote* blijdschap! 'Maar', zal zeker diegene zeggen, die volken tussen hem/haar en Jezus ervaart, 'hoe kan dat?' En vergeten we niet, dat deze discipelen zónder Jezus naar Jeruzalem terugkeerden, Jeruzalem waren meer dan één opzicht donkerheid dreigde. Maar ze zich vlak na Pasen achter gesloten deuren verborgen gehouden voor de Joodse Raad, en hoe dreigend was toen het Romeinse Rijk tegenover een ieder die iemand anders dan de keizer 'Heer' noemde. Redenen genoeg dus om, helemaal Jezus weg was, neerslachtig te zijn! En dan tóch grote blijdschap!?

Vóór een Paasgebeuren, aan de tafel van de Heer, waren ze blijkens Johannes 16 wel bedroefd geweest toen Jezus over zijn heengaan had gesproken. Een heengaan, dat niet enkel op zijn toen naderende kruisdood heeft gewezen, maar zeker ook op dit moment van Hemelvaart. Dat blijkt ook uit zijn spreken over de te verwachten andere Trooster, kortom: Pinksteren. '*Ook hebt gij dan nú wel droefheid*', had Jezus gezegd. Ondanks dat ze zich toen zullen hebben geprobeerd te bedwingen – het waren per slot van rekening toch kerels –, voelden ze op dat ogenblik wat de wolken voor de zon aan gevoelens kunnen losmaken in het diepste innerlijk! Jezus had zijn aangevoeld, maar toen al 'profetisch' aangekondigd: '*uw droefheid zal tot blijdschap worden... uw hart zal zich verblijden en niemand ontnemt u uw blijdschap*'.

Het is allereerst Jezus' opstanding en verschijnen in hun midden dat hun tot reële grond werd voor een nooit aflatende en door niemand af te nemen *grote blijdschap* / is er iets heerlijkers denkbaar dan de absoluut behaalde overwinning op niet alleen zonde maar ook de dood? Maar, het is zeker ook zijn van daar uit 40 dagenlang openen van de Schriften geweest dat hun blijdschap basis heeft gegeven: zijn spreken over al wat het koninkrijk Gods betreft! Wat een overweldigende rijkdom heeft hij getoond. Het uiteindelijke 'waartoe' van heel het kruisgebeuren. De troon! Voor allereerst Hem, maar ook het deden daarin iedere waarachtige discipel!

Ze hoorden een boodschap van ... een Koning! Dé Koning van hemel, zee en aard – van Hem in die alle dingen geschapen zijn in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten (Col.1:16). Zij hoorden en zagen in de Opgestane bevestigd, dat alle dingen door Hem en tot Hem geschapen zijn. Dat Hij is vóór alles en alle dingen in Hem hun bestaan hebben – de eerstgeborenen uit de doden, zodat Hij onder alles de eerste geworden is. Ze zagen wie Hij was: groots – majestueus!

Hoe heeft Hij, via de Schriften, hun ogen een geweldig - dankzij Pasen een voor de mens - reëel toegankelijk vergezicht getoond: ...wij zien Jezus, met heerlijkheid in eer gekroond. De vernedering, die groot was geweest – Hij was uitgestoten geweest aan het kruis –, was in zijn overwinning aan het kruis teniet gedaan. Nu zou Hij worden opgevoerd tot de hoogste hoogten! Hij, de ark van God tot een redding!

O, Jezus zal vast met de discipelen de ook door ons gelezen Psalm 47 gelezen hebben. Deze psalm was gezongen bij een historisch gebeuren dat symbolisch wijst naar wat er met Hem gebeurde! De ark, Gods tegenwoordigheid onder de mensen, was tot onder Saul een vernederende weg gegaan. Maar Davids voerde hem terug naar ons huis na de op de Filistijnen behaalde overwinning (2 Sam 6). Hij toch, de levende God, had volken onder hun voeten gebracht. Het is het besef geweest van wie de heilige van Israël, de eeuwige God was en is en zijn zal dat David zo'n grote vreugde bracht, dat hij de ark opvoerend naar Sion dansend en jubelend vooruitging – tot onbegrip van Michal. Maar het is maar waarvoor je oog hebt!

Open mijn ogen in Jezus mijn Heer zien!

Kennen wij Hem in al zijn grootheid? Beheerst ons het besef dat het de ganse volheid behaagd heeft in Hem woning te maken? Dan beseffen we ook wat erop Golgotha gebeurd is – wat daarvan de waarde is: dat het de toegang is tot het Rijk van God! Dat, als er wolken lijken te schuiven – en ook heel werkelijk schuiven – tussen hen en ons (maak het maar heel persoonlijk: mij!), Hij toch dezelfde is: de Overwinnaar – de Koning! Hij is boven alles! *Geen donkere wolk bedekt de zon!*

Die realiteit zag moeten zitten voor ogen bevestigd in zijn opvoering naar het Hemelse Sion. Wolken tussen Hem en hen konden hen niet deren, want - luisteren goed - Hij had hem gezegd naar Jeruzalem te gaan, want uit zijn volheid zouden zij vanaf het ogenblik dat Hij bij de Vader was, ontvangen: genade op genade. Dat hield in: op de ook voor hen op Golgotha behaalde overwinning op zonde en dood, zouden zij mogen ontvangen de volheid van zijn Heilige Geest. Ofwel, Hij die altijd bij hen geweest was, zou nu *in* hen wonen. Hij zou hen met zichzelf doortrekken! Let wel: een belofte niet alleen voor hen, maar voor zovelen als de Heer onze God er toe roepen zal – en dat geldt ook u en mij! Was en is er iets groters en heerlijkers denkbaar? Hij in de discipel betekent evenveel als de discipel in Hem! En dit 'in Hem' betekent: bewust zijn, dat Hij die ons mee opgewekt heeft, ons mee een plaats gegeven heeft in de hemelse gewesten! Want wat de discipelen gold, geldt ook ons – dat is de boodschap die ze hadden uit te dragen: *een blijde boodschap!*

De inhoud van die boodschap: in Christus, de Messias, is/wordt dankzij het offer op Golgotha, als dit offer waarachtig met heel het hart in al zijn betekenis aanvaard is en met een streep onder het sterven aan het ik, de mens boven het aardse uitgetild! Met als uiterste consequentie: *nu jaagt de dood geen angst meer aan!* En was en is de dood niet de donkerst denkbare wolk?

Wie alleen naar beneden ziet en niet wat - er tot in je persoonlijk leven - gebeurt, ziet in het perspectief van boven, die heeft alle reden tot droefheid. Jezus' hemelvaart bedoelt dat we de ogen opheffen: daar is onze wandel, daar de behaalde overwinning! Wie zo leert leven, krijgt alles een blijde glans, zelfs het meest droefevig. God heeft in Christus *alles* in zijn hand! Dan is hemelvaart een feest!

Wij zijn burgers van een rijk in de hemelen. Dat geeft moed voor het zijn hier. Dat leidt tot aanbidde, en lovend belijden, in grote blijdschap, dat Hij de Allerhoogste is die het waard is uitermate verhoogd te worden! Wij mogen, net als de discipelen, vanuit dat gebeuren (straks bekrachtigd door het feest van de uitstorting van de Heilige Geest) ons leven met alles wat daarin gebeurt, leven vanuit de zekerheid dat Hij alles doet meewerken ten goede voor degenen die Hem liefhebben – starende ogen zijn verliefd! En waartoe het meewerkte ten goede? Tot waartoe we verlost zijn. Want het machtige vanuit hemelvaart is, dat de Verhoogde Heer Jezus Christus vele zone (en dochters!) tot heerlijkheid wil brengen. Of om het met de woorden van Hebr 3 te zeggen: u en ik zijn deelgenoten van de hemelse roeping – en dat is niets minder dan bestemd zijn voor de troon, het aan Hem gelijkvormig worden. Bestemd als bruid voor de Bruidegom! Wie dat heeft gezien – dat zicht heeft gekregen vanuit de Schriften – zal ten diepste nooit de blijdschap in en van de Heer verliezen. Voor diegene wordt Hij alleen maar groter omdat je zelf kleiner en kleiner wilt worden!

Daarom houd ook ik, gehoord hebbende van uw geloof in de Here Jezus en van uw liefde tot al de heiligen, niet op te danken, u gedenkende bij mijn gebeden, opdat de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest van wijsheid en van openbaring om Hem recht te kennen: verlichte ogen [uws] harten, zodat gij weet, welke hoop zijn roeping wekt, hoe rijk de heerlijkheid is zijner erfenis bij de heiligen, en hoe overweldigend groot zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte zijner macht, die Hij heeft gewrocht in Christus, door Hem uit de doden op te wekken en Hem te zetten aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten, boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige eeuw. En Hij heeft alles onder zijn voeten gesteld en Hem als hoofd

boven al wat is, gegeven aan de gemeente, die zijn lichaam is, vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt. (Ef. 1:15-23 – accent jgh)

Hebben wij hier oog voor gekregen – het heil in *al* zijn volheid!? Een volheid die in de Persoon van de Heilige Geest evenals in de discipelen ook in ons wil wonen ...: *want voor u is de belofte* (Hand.2:39). Dat zouden de discipelen straks getuigen tot over alle tijden heen.

En zij keerden terug naar Jeruzalem met grote blijdschap... want ze waren rijk omdat ze *in* Hem deelden, in zijn Rijk en mochten leven van de belofte van Pinksteren, een belofte die voor hen (en ons) 'het Christus in u' nog werkelijker zou maken.

Alle gij volken, klapt in de handen, juicht God toe met jubelgeroep!

God is opgevaren onder gejuich.

Troont Hij op onze lofzang deze Hemelvaartsdag?

Wie lof offert eert Mij en baant de weg, dat Ik hem Gods heil doe zien (Ps. 50:23).

En Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven om tot in eeuwigheid bij u te zijn, de Geest der waarheid (Joh. 14:16,17).

Vanuit hemelvaart op naar Pinksteren!

*Heft poorten uw hoofden omhoog
en verheft u, gij aloude ingangen,
opdat de Koning der ere inga.*

Wie is toch de Koning der ere?

Wie is Hij toch, de Koning der ere?

De HERE der heerscharen,

Hij is de Koning der ere (Ps. 24:9,10).

En de Here Hij is Geest!

Doe intocht Heer in mijn gemoed... zodat het overloopt van blijdschap!

Kom o kom Gij vorst der ere en wees Koning in mijn hart!

Eer aan het Lam dat zit in het midden van de troon.

Amen.